

Den personlige værktøjskasse

Af Signe Emilie Jakobsen, elev 2015/2016

Jeg kiggede ned og kunne se, at mine hænder rystede. De rystede og svedte, og jeg kunne knapt nok læse, hvad der stod på mit papir. Jeg tog en dyb indånding og kiggede op på meneskene omkring mig. Så begyndte jeg at tale. Jeg talte om en af de sten, vi havde fundet ude på Skaven strand. De sten hvorpå vi havde skrevet om det, der skræmte os allermost ved at fremlægge for andre.

Alene det at fremlægge noget for andre er svært og grænseoverskridende, men når det så skal handle om noget så personligt som én selv og ens egen frygt, tager det fremlæggelsen fuldstændig ud af ens komfortzone.

Nok er det sindssygt hårdt at overskride sine grænser, og et par stykker har da også måttet fælde et par tårer i forløbet, men til gengæld er det den fedeste følelse, man overhovedet kan have, når man rent faktisk opnår målet og overvinder frygten.

Udover den absolut fantastiske personlige udvikling man gennemgår i faget, vil jeg også nævne det fællesskab, der opstår blandt eleverne - og læreren - på holdet på trods af, at det kun er halvanden time hver uge, vi har faget. Der opstår en helt speciel slags stemning, når vi møder ind til

time hos Marie Louise der klokken 16:30 torsdag eftermiddag. En helt speciel følelse af nærvær og fortrolighed indtager rummet, og man har en fornemmelse af, at her kan man sige mere. Man tør sige mere.

Jeg tror, det er dét, Den Personlige Værktøjskasse gør for én; den giver folk modet til at blive den fantastiske person, de gerne vil være. Man lærer sig selv at kende på helt nye niveauer, dybere niveauer. Det er noget, alle teenagere generelt ville have godt af. Selvom man i folkeskolen lærer om alt lige fra Pythagoras til Karl Marx, misser man tit nogle af de vigtigste lektioner man overhovedet kan have; den, hvor man lærer at bruge sin stemme; den, hvor man lærer, hvordan man ændrer og udnytter sin fremtoning og håndterer situationer, man før ville have oplevet som direkte angstprovokerende.

Jeg kan ikke beskrive følelsen, man har, når man netop har fortalt noget personligt, og man kigger rundt og ser forståelse og genkendelse i mange af øjnene, man ser ind i. For mig har det i hvert fald været så umådeligt letende at vide, at jeg ikke var den eneste i verden, der havde haft det på den måde

Jeg har allerede fået meget ud af DPV, som vi også kalder faget. For selvom det er hårdt og grænseoverskridende, er der alligevel noget helt fantastisk ved at kigge på sine hænder under en præsentation og opdage, at de ikke ryster eller sveder længere. At lytte til sin stemme og vide, at den ikke knækker af nervøsitet om et øjeblik. At indse, at hverken hænderne, benene eller stemmen har nogen grund til at opføre sig unormalt, fordi det jeg laver, er godt nok. Fordi jeg er god nok.